

MINISTORY

HERINNERINGEN VAN EEN VETERAAN VAN 30 CORPS

door majoor b/d Douglas G. Goddard, Royal Artillery

No.

46

Bijlage bij Nieuwsbrief No. 58 / mei 1995

Deze herinneringen betreffen de voorname rol die in operatie Market Garden werd gespeeld door 43rd (Wessex) Infantry Division en in het bijzonder door haar artillerie.

Tijdens de geallieerde militaire operaties in Normandië en Noordwest-Europa in 1944/1945, die eindigden op het Duitse schiereiland Cuxhaven, was ik als officier ingedeeld bij de commandopost van een afdeling artillerie van 112th (West Somerset Yeomanry) Field Regiment, Royal Artillery. Ik was vuurleidingsofficier van de acht 25-ponder kanonnen van 220th Field Battery. Een van mijn dagelijkse verantwoordelijkheden was het bijhouden van het Oorlogsdagboek. Aan het eind van de oorlog, toen ik Regimental Adjutant was, maakte ik samenvattingen van het dagboek, en voegde hieraan originele orders, kaarten, situatierapporten e.d. toe. Alles betrekking hebbend op het regiment. Ik hield ook een persoonlijk dagboek bij, dat ik enige tijd geleden in een meer leesbare vorm heb herschreven. Gelukkig hoef ik daarom ten behoeve van dit artikel niet alleen af te gaan op mijn geheugen, dat minder wordt en me soms in de steek laat.

De Slag om Arnhem, die aan weerszijden van de Rijn werd uitgevochten, is het verhaal van de ten noorden van de rivier ingesloten 1st British Airborne Division, de in de Betuwe opererende 1st Polish Independent Parachute Brigade Group en 43rd Division, en bovenal de vastberaden en dappere burgers die in de regio Arnhem woonden. Echter, de gevechten om Arnhem te veroveren en de Zuiderzee te bereiken, operatie Market Garden, behelzen even goed de geschiedenis van 82nd en 101st U.S. Airborne Divisions en de overige onderdelen van (het Britse) 30th Corps. Dit legerkorps bestond behalve de genoemde 43rd Division uit de Guards Armoured Division, 50th Infantry Division, en 8th Armoured Brigade. Behalve in de in druk verschenen divisie-geschiede-

nissen is er weinig, met uitzondering van kritiek, geschreven over de zware en verbitterde gevechten die eenheden van 30 Corps moesten leveren in hun pogingen om Arnhem te bereiken, en om, toen de overlevenden van de gevechten in Oosterbeek door 43rd Division over de Rijn werden teruggehaald, het desbetreffende gedeelte van de Betuwe te verdedigen tegen superieure Duitse strijdkrachten.

Majoor Douglas G. Goddard, Royal Artillery.
(foto: collectie auteur)

Volgens het plan voor het onderdeel Garden moest de Guards Armoured Division vanuit een klein bruggehoofd over het Scheldekanaal oprukken in de richting van de drie Airbornedivisies. Nadat ze daarmee contact had gemaakt, zou 43rd Division de opmars overnemen teneinde de omgeving van Apeldoorn te veroveren en door te stoten naar de Zuiderzee. In het geval dat een of meer van de vijf waterovergangen op weg naar de Gelderse hoofdstad in de lucht zou vliegen, zou 43rd Division naar voren worden gehaald om het water over te steken en een noodbrug te leggen. Om te helpen deze taak uit te voeren, bestond de artillerie van de divisie uit haar eigen drie Field

Regiments, een Anti-Tank en een Light Anti-Aircraft Regiment, met daaraan toegevoegd 147th (Essex Yeomanry) SP Field Regiment (van 8th Armoured Brigade), 64th Medium Regiment, 9th Heavy Battery en een batterij artillerie van de Nederlandse Prinses Irene Brigade.

Vanaf het begin was het duidelijk dat de Duitsers hun defensieve samenhang hadden hervonden, en dat de weg van 30 Corps naar Arnhem geplaveid zou zijn met puntige rotsblokken. Opererend vanaf bases in het vaderland was de Luftwaffe, voor het eerst, minstens gelijkwaardig aan de Royal Air Force. Zo voerden Duitse vliegtuigen op 18 september 1944 een korte nauwkeurige aanval uit op posities van mijn afdeling, waarbij vier gesneuvelden en vijf gewonden te betreuren waren. Duits artillerie- en mortiervuur was zwaar en effectief.

Op 17 september 1944 waren we om 14.35 uur begonnen een zware barrage te leggen ten behoeve van de uitbraak van de Guards Armoured Division, als onderdeel van het vuurplan voor de 300 stukken geschut van het korps. De eerste negen tanks van de Irish Guards werden vrijwel onmiddellijk vernietigd nadat ze de Belgisch-Nederlandse grens waren gepasseerd, en we moesten ons spervuur herhalen om de Guards niet te laten stilvallen. Een andere indicatie van de Duitse kracht vond ik in het Oorlogsdagboek. Daarin zijn vijandelijke aanvallen vastgelegd die zowel gericht waren op de basis van het bruggehoofd over het Scheldekanaal als op de divisies van 8th en 12th Corps die de flanken van 30 Corps moesten beschermen. Onze kanonnen zochten contact met de betrokken Duitse eenheden en hun aanvallen werden afgeslagen.

Het duurde tot de nacht van 20 september, toen de Guards Armoured Division contact tot stand had gebracht met de twee Amerikaanse Airbornedivisies en de weg naar Nijmegen had vrijgemaakt, voordat 43rd Division de aanval overnam en via de gevaarlijke, uit één weg bestaande, opmarsroute probeerde op te rukken naar de 1st British Airborne Division. In mijn persoonlijke dagboek heb ik genoteerd: 'vertrokken om 17.00 uur, kwamen uur na uur slechts pijnlijk langzaam vooruit en tegen 03.00 uur hadden maar 40 mijl afgelegd. Sliepen drie uur in voertuigen voordat we weer in actie kwamen net voor Nijmegen bij het Maas-Waalkanaal - geen ontbijt. Aan het eind van de 50 mijl lange corridor hebben we geen flank-dekking'.

Terugkijkend is de trage opmars niet verrassend aangezien de Duitsers de weg voor ons al een keer eerder hadden afgesneden. Ik lees in de order voor de opmars dat de uitgebreide kolonne van de divisie uit 3900 voertuigen bestond plus nog eens 848 stuks in A Echelon. Zij moesten allemaal door de Amerikaanse divisie-linies rijden, en onderwijl moesten ze tegen de Duitsers in actie komen. Verwarring was onvermijdelijk in de gegeven omstandigheden, in het bijzonder door de actieve interventie van vijandelijke lucht- en artillerie-aanvallen.

In de middag van 21 september steunde de divisie-artillerie aan de hand van een omvangrijk vuurplan een gecombineerde aanval van 82nd U.S. Airborne Division en de Guards Armoured Division. Deze poogden Nijmegen vrij te maken van Duitsers en de vitale verkeersbrug over de Waal te veroveren zodat de weg naar Arnhem open lag. Het werd een grandioos succes.

De opdracht voor 43rd Division op 22 september was kort en krachtig: 'de brug in Arnhem veilig stellen en 1st British Airborne Division ontzetten'. Het bereiken van dit doel was niet zo eenvoudig. Ondanks een formidabele steun van de korps-artillerie boekten de voorste twee brigades, 129th en 214th, slechts weinig vooruitgang over de enige hoofdweg die Nijmegen met Arnhem verbond. Deze hooggelegen, open en niet afgeschermd weg, geflankeerd door laag liggende sloten met daarachter drassige landerijen, maakte het voor tanks feitelijk onmogelijk om de weg te ver-

laten en verspreid op te rukken. Voor infanterie was het in de stromende regen niet gemakkelijk om dat te doen.

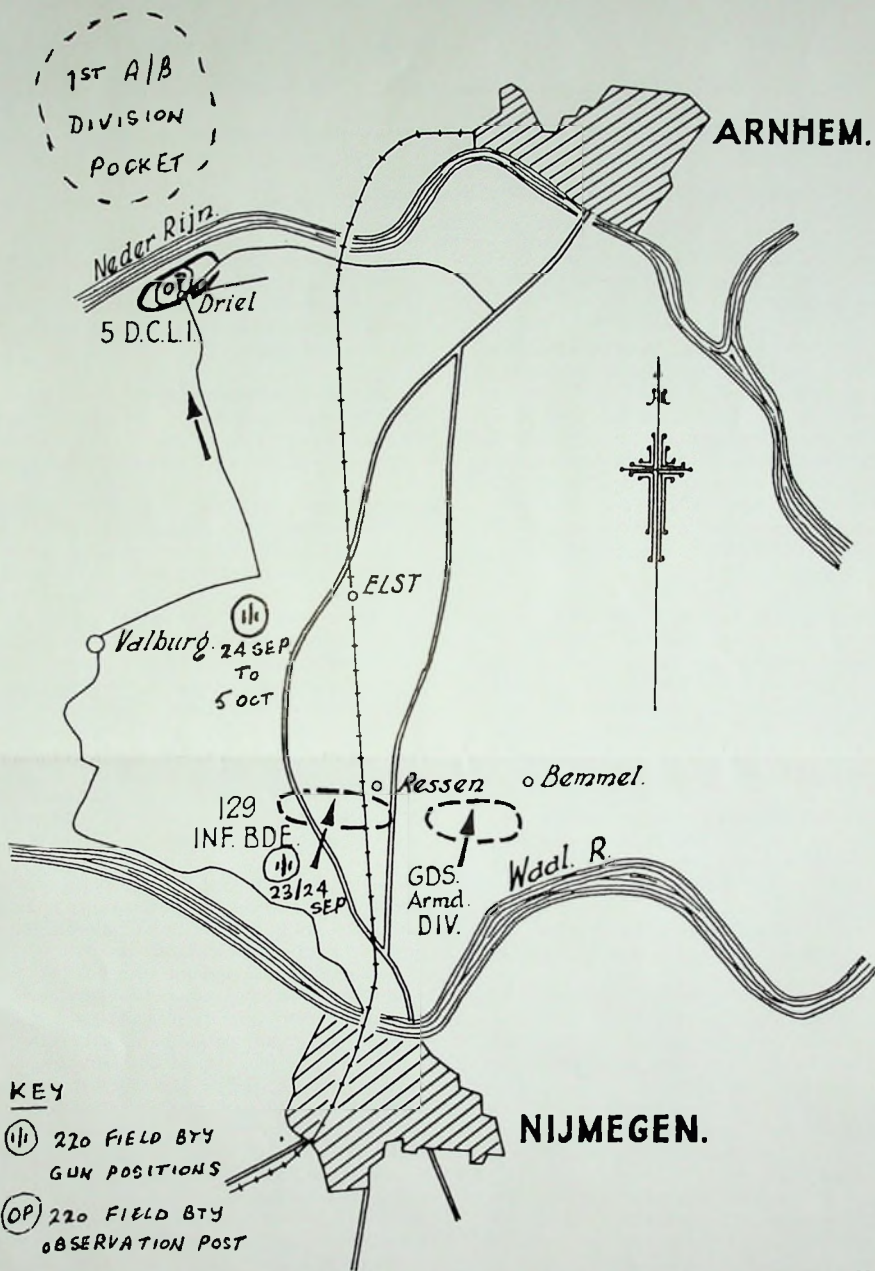
Toch vond 5th Battalion The Duke of Cornwall's Light Infantry, ondersteund door tanks van 4/7 Dragoon Guards, een binnenweg op de linkerflank, die door de vijand nauwelijks werd verdedigd. Hierlangs slaagden zij erin snel 10 mijl op te rukken in de richting van Driel. Uiteindelijk maakten ze contact met eenheden van de Poolse brigade aan de zuidzijde van de Rijn, ongeveer 4 mijl ten westen van de Arnhemse verkeersbrug. Dit gebeurde in de avond van 22 september, en het stelde de divisie-artillerie en 147th Regiment in staat het gebied tussen Nijmegen en Arnhem, bekend geworden onder de naam 'Het Eiland', binnen te trekken. De kanonnen hiervan kwamen eerst in actie bij Oosterhout (23 september) en de volgende morgen bij Lienden, net ten westen van Elst. Het laatstgenoemde dorp bleef stevig in Duitse handen.

We waren nu in een sterke positie om vuursteun te geven aan zowel de Britse luchtlandingsdivisie als aan onze eigen troepen. Zelf verkeerden we echter in een hachelijke situatie. Er was geen aanvoer van eten en munitie omdat de route achter ons op gezette tijden werd afgesneden door de Duitsers. De Luftwaffe was actief, op dat moment niet gehinderd door de Royal Air Force. De posities van onze kanonnen konden direct geobserveerd worden vanaf hoogten op de noordoever van de Rijn die in vijandelijke handen waren, en constante beschietingen veroorzaakten slachtoffers.

Desondanks waren we in staat om voortdurend vuursteun te geven. Onze Battery Observation Post Officer bevond zich in de toren van de katholieke kerk van Driel, waar vandaan hij in staat was aanwijzingen te geven ten behoeve van de posities van de Britten (in Oosterbeek) en de Polen. Hij had het voorrecht deze uitkijkpost bij tijd en wijle te delen met vooraanstaande commandanten, onder meer generaal Horrocks (30 Corps), totdat de toren, met hem erin, als gevolg van een voortdurende beschieting door de Duitsers naar beneden kwam. Luitenant Jimmy Vigers kroop ongedeerd onder de brokstukken vandaan, en hij werd later onderscheiden met het Military Cross.

Door de landing van de Poolse parachutistenbrigade op 21 september en de komst van 43rd Division naar Driel en Elst werden de 10e SS-Pantserdivisie en andere Duitse strijdkrachten ingezet om de zuidelijke oprit van de Arnhemse verkeersbrug te verdedigen. Hierdoor werd de druk op de zwaar belegerde 1st British Airborne Division ten westen van de stad verminderd.

Tijdens de nacht van 24 op 25 september kwam de divisie-artillerie, ondersteund door 147th Field Regiment en 64th Medium Regiment, in actie ten behoeve van de oversteek van de Rijn door 4th Battalion The Dorsetshire Regiment, dat een dappere maar helaas mislukte poging ondernam om de steeds kleiner wordende perimeter van 1st Airborne Division in Oosterbeek te versterken. Twee van onze Regimental Forward Observation Post eenheden, de kapiteins Tom 'Zeke' Rose MC (Military Cross) en A.

THE ADVANCE TO THE NEDER RIJN.

22 SEPT. 1944.

Scale - 1:100,000.

11.00	Two of 477 O.P.s across river	4 DORSETS in contact
	will DISBOARNE Situation critical O.P. reports very little ammunition	
	Lyfcom support badly required Enemy air activity near Leamington	

Fragment uit het Oorlogsdagboek van 220th Field Battery, 25 september 1944.
(Collectie auteur)

Trotman (die pas een maand eerder als versterking bij het regiment was gekomen) met hun teams, staken tegelijk met de Dorsets over.

Van Trotmans groep werd nooit meer iets vernomen, en we namen aan dat ze vermist, waarschijnlijk krijsgeslagen genomen was. Zeke Rose slaagde er echter in zich aan te sluiten bij het Light Regiment Royal Artillery, dat in stelling lag in de omgeving van de Oude Kerk. Via het radio-net van ons regiment was hij in staat vuursteun te vragen van de divisie-artillerie. Tot dat moment bestond het enige radiocontact van de luchtlandingstroepen met het grondleger uit een verbinding met 64th Medium Regiment. Deze lijn was echter overbezet.

Helaas sneuvelde Zeke Rose door vijandelijk machinengeweevuur in de nacht van de 25e. In zijn recente boek 'Arnhem - Ooggetuigenverslagen van de Slag om Arnhem' geeft Martin Middlebrook (op blz. 414-415) als zijn mening weer dat de artilleriesteun waar kapitein Rose en zijn Observation Post groep voor zorgde, het enige betekenisvolle resultaat was van de oversteek van de Dorsets.¹⁾

Op 25 september waren we overdag constant bezig met het afgeven van ondersteuningsvuur gericht op de Oosterbeekse perimeter. Onze beschietingen werden geleid door kapitein Rose en de stafofficieren van generaal Urquhart's artillerie via majoor Reggie Wight-Boycott, de Royal Artillery 'liaison officer' van 1st British Airborne Division, die ingedeeld was bij 43rd Division.

Om 21.00 uur begonnen we met het schieten op het gebied dat grensde aan de noordzijde van de perimeter. Deze voortdurende barrage zou tot 02.30 uur duren, en was bedoeld om steun te geven aan de luchtlandingstroepen die zich over de Rijn zouden terugtrekken. Deze tocht werd georganiseerd door 43rd Division en werd door haar genie uitgevoerd, gesteund door aanvalsbotten die waren bemand door Royal Canadian Engineers.

Het vuurplan was voor ons samengesteld door majoor Philip Towers en luitenant Paddy de Burgh, stafofficieren van de artillerie van 1st Airborne Division. Het Oorlogsdagboek vermeldt dat we van 04.00 - 06.00 uur een rookgordijn legden om de oversteek van achterblijvers te dekken.

Het is het vermelden waard dat we ondanks het feit dat ons geen bevoorradings bereikte - de vijand had de aanvoertroute weer eens afgesneden en we leefden van buitgemaakte, onsmakelijke Duitse rantsoenen, en sigaren - in staat waren aan alle verzoeken om vuursteun te voldoen zonder dat onze munitie op

raakte. Zelfs lukte dat op de hachelijke momenten dat we nog maar drie granaten per kanon hadden. Hiermee werd de wijsheid aangetoond van het besluit om de munitiewagens van A Echelon vooraan bij de kanonnen te houden.

De beangstigende, negen dagen durende beproeving van de overlevenden van 1st British Airborne Division was voorbij. Ze boden een verschrikkelijk ontroerende aanblik toen ze door onze linies trokken.

Onze situatie op het Eiland bleef kritiek en onveilig. In mijn persoonlijke dagboek staat: 'situatie lijkt beroerd. 43rd Division en 8th Armoured Brigade zijn de enige eenheden ten noorden van de Waal, en slechts een veel gebombardeerde en beschoten brug verbindt ons met een bevoorradingsroute van 60 mijl, die regelmatig onderbroken wordt. Alle voorraden worden erg onregelmatig aangevuld. De aan- en afvoerwegen worden geblokkeerd door vluchtelingen uit Elst. Nijmegen's spoorbrug is nu opgeblazen en de verkeersbrug is beschadigd. Erg uitgebreid lokaal verdedigingsplan voor het regiment, met verontrustend nieuws over twee 'Panzer' divisies aan de overzijde van de Rijn. Enige troost is dat we vier in perfecte conditie verkerende Duitse Panther en Tiger tanks hebben, die naast de weg vast zijn komen te zitten'.

Terwijl de rest van 43rd Division bezig was om de troepen bij Oosterbeek te bereiken en hen te onttrekken, was onze 214th Brigade in verbitterde gevechten gewikkeld om de rechterflank te beschermen en Elst te veroveren. Van 25 september tot 3 oktober vochten 43rd Division en 8th Armoured Brigade, later aangevuld door 69th Infantry Brigade en 5th Guards Brigade, wanhopige en kostbare veldslagen uit met eenheden van vier vijandelijke divisies en met gevechtsgroepen die bij Arnhem niet meer nodig waren. Deze Duitse troepen waren vastbesloten om het Eiland te heroveren. In deze periode viel een door Hitler ondertekend bevel in geallieerde handen, waarin stond dat 43rd Division tegen elke prijs vernietigd moest worden.

Alle kanonnen van de divisie kwamen dag en nacht in actie tegen vijandelijke aanvallen en ten behoeve van ontelbare tegenaanvallen. Hierbij werd een gebied van 180 graden bestreken omdat de Duitsers vanuit het noorden en het oosten over de Rijn versterkingen aanvoerden. De vijandelijke bombardementen en artillerie- en mortierbeschietingen waren zwaar, en zij veroorzaakten een constante stroom slachtoffers in onze stellingen. Dat, samen met hardnekkig neervallende regen, maakte het leven nogal tot een kwelling. Een van de Observation Post officieren van onze afdeling, kapitein Jack Gilders (later sneuvelde hij in de

Het hoofdkwartier van 220th Field Battery, Royal Artillery. Douglas Goddard zit op de op één na voorste rij, achter het bordje dat de eenheid aangeeft.

*De foto werd genomen in mei 1944, kort voordat de inscheping voor de invasie in Normandië zou plaatsvinden.
(foto: collectie auteur)*

slag om de Roer), was samen met een compagnie van 5th Battalion The Dorsetshire Regiment gedurende een dag omsingeld. Dit leidde ertoe dat wij in actie moesten komen terwijl we maar een korte schootsafstand hadden. Uiteindelijk konden de mannen zichzelf in veiligheid brengen.

Op 5 oktober werd 43rd Division afgelost door 101st U.S. Airborne Division, maar 5th Battalion The Duke of Cornwall's Light Infantry moest achterblijven om 506th U.S. Regiment te helpen in een venijnig gevecht om het dorp Opheusden. De commandant van de Amerikaanse divisie liet later vastleggen dat de Cornwalls 'aanvielen volgens het boekje met daadkracht en vastberadenheid onder vernietigend vijandelijk vuur. Hun moed was een inspiratiebron. Hun dapperheid was bijzonder, en deze dwong bij 506th Regiment grote bewondering af voor de gevechtskracht van de Britse infanterie'. In 16 dagen tijd hadden wij ongeveer 27.000 granaten afgevuurd en dat kan waarschijnlijk ook gezegd worden van andere artillerie-eenheden in 43rd Division.

Dankbaar droegen wij een natte, gehavende artilleriestelling over aan 59 Army Group Royal Artillery,

waarna we verder naar het zuiden meteen weer in actie kwamen ter ondersteuning van het verkenningregiment van de divisie, op de linkerflank van het Eiland. Gedurende een aantal dagen bestookten we voortdurend vijandelijke doelen, voordat we ons weer aansloten bij de rest van een leeggevochten en uitgeputte 43rd Division, die de rechterflank van 30 Corps op de Groesbeekse heuvelrug vormde.

Ons blikveld werd bepaald door de Duitse grens en het Reichswald. Het zou nog vijf maanden duren voordat we - na een wintercampagne bij de Siegfriedlijn en in het Duitse Ardennenoffensief - terugkeerden naar de eerder genoemde heuvelrug. Vandaar vertrokken we weer voor een slijtageslag door het Rijnland Duitsland in.

Dat was het desastreuze effect van het feit dat we er niet in geslaagd waren het vijfde en laatste doel van operatie Market Garden te veroveren en vast te houden. Toegegeven, we waren over vier belangrijke waterbarrières gekomen, maar het was uitermate ontmoedigend dat de mensen in Nederland benoorden de grote rivieren nog een winter van wrede bezetting moesten doorstaan. Het was het tragische einde van wat de kostbaarste en verbitterdste campagne van

onze divisie was geweest sinds haar veldslagen op Hill 112 en Maltot in het Normandische bruggehoofd, waarbij veel slachtoffers vielen.

In de elf maanden durende campagne van 43rd Division bedroegen de verliezen 12.848, waarvan 3.048 gesneuvelden. Alhoewel het niet direct verband houdt met dit artikel kan het voor de lezer interessant zijn te weten dat:

- = in de elf maanden van Normandië tot de Noord-Duitse kust mijn afdeling van acht 25-ponder kanonnen 117.790 granaten afschoot;
- = we - inclusief uitstapjes naar de Siegfriedlijn en de Ardennen - 800 mijl aflegden en 69 verschillende artillerie-posities innamen;
- = uitgaande van een afdelingssterkte van 10 officieren er vier sneuvelden en vier gewond raakten.

Met deze gedachten helder voor de geest gingen een van mijn mede-overlevenden van 112 Field Regiment, majoor Eric Rankin MC (Military Cross), en ik naar Arnhem om ons regiment te vertegenwoordigen tijdens de 50e herdenking van de Slag om Arnhem. Het werd een emotionele en ontroerende week waarin de Nederlanders ons behandelde met een verbazingwekkende affectie en eerbied, die ons heel bescheiden maakte indachtig het gegeven dat wij hen in 1944 in de steek hadden gelaten. Zij zijn nog steeds doordrongen van de legendarische slag, en er was een zeer indrukwekkend programma opgesteld. Ik mag wel zeggen dat het net zo nat was als vijftig jaar daarvoor, maar deze keer bleek ons onderkomen waterdicht.

Ons bezoek werd nog gedenkwaardiger omdat 4th Dorsets ons, als vertegenwoordigers van hun artillerie-regiment, uitnodigde voor het bijwonen van een reënschening van hun dappere maar vergeefse poging om op 24/25 september 1944 ter hoogte van de Westerbouwing de Rijn over te steken. Het was fascinerend om het Eiland te bekijken vanaf de heuvel die vijftig jaar daarvoor zo'n fantastisch uitzicht bood aan Duitse observatie-officieren. Geen wonder dat onze artillerie-posities, die vanaf deze plek uitermate goed zichtbaar waren, zo'n nauwkeurig toegediend pak slaag kregen.

Wij hadden eveneens het voorrecht om door twee Arnhemse scholen te worden uitgenodigd om onze oorlogsherinneringen aan de leerlingen te vertellen. We raakten ontroerd en onder de indruk zowel van hun kennis en intelligente vragen als van hun vriendelijkheid en beheersing van de Engelse taal.

Een ding over Market Garden wil ik nog graag opmerken. Zoals ik eerder al gezegd heb, is in het verleden louter kritiek gespuid over wat wordt genoemd een gebrek aan vastberadenheid en doorzettingsvermogen van 30 Corps in de opmars naar Arnhem. Deze en dergelijke opmerkingen werden gemaakt door ongeïnformeerde commentatoren, maar in een vorig jaar gehouden TV-interview helaas ook door die voortreffelijke Airborne soldaat, generaal John Hackett.

Veel gegronde redenen zijn opgesomd als oorzaak van ons falen bij de vijfde en laatste brug, maar er is er één die in mijn ogen, die van een destijds betrokken

officier, voor zover mij bekend, niet voldoende in beschouwing wordt genomen.

Terwijl de luchtlandingstroepen bij Arnhem negen dagen van zware strijd hebben moeten doorstaan, waren degenen onder ons die Normandië hadden overleefd al bijna drie maanden aan één stuk bij gevechten betrokken. Onmiddellijk na het bloedbad van het Normandische bruggehoofd was onze 43rd Division naar de Seine opgerukt. Binnen vier dagen werd, vechtend tegen een goed georganiseerde defensie, de rivier overgestoken en werden bruggen gelegd voor de uitbraak naar Brussel en Antwerpen. Aan de verliezen van Normandië (ongeveer 6000 man aan gewonden, gesneuvelden en krijgsgevangenen) moesten er nog eens 550 worden toegevoegd. Evenzo hadden de Guards Armoured Division en 8th Armoured Brigade net stilgehouden om hun in het Franse kustgebied opgelopen wonden te likken, toen ze alweer vooruit werden gestuurd om vanuit ons Seine-bruggehoofd aan een perfect uitgevoerde, 250 mijl lange opmars naar Brussel te beginnen, en verder door naar het Albert- en het Scheldekanaal. Binnen enkele dagen bevonden we ons midden in de heksenketel van operatie Market Garden; met een bevoorradingsroute die zo ver terugreikte als het Normandische strand.

Mijn argument is dat er weinig tijd was geweest om de zware verliezen, met name op het gebied van tankbemanningen en infanterie, aan te vullen, en om versterkingen te integreren. Deze waren overigens schaars aan het worden in 21st Army Group (twee Britse divisies moesten worden ontbonden om aan manschappen te komen). De eenheden van 30 Corps waren bepaald niet op volle sterkte en behoorlijk uitgeput, en daarom waren ze niet zo krachtig als was vereist voor deze immense, beproevende operatie.

Er hoeft weinig twijfel over te bestaan dat als veldmaarschalk Montgomery erin was geslaagd generaal Eisenhower over te halen deze diep doorstotende aanval met meer mankracht en materiaal te ondersteunen, het resultaat naar mijn bescheiden mening geheel anders zou zijn geweest. En dat geldt dan meteen ook voor het na-oorlogse lot van Berlijn en Oost-Duitsland.

Ik merk op dat kolonel John Frost, commandant van 2nd Battalion The Parachute Regiment, toen hij uit het krijgsgevangenenkamp werd bevrijd door 3rd U.S. Army, speculeerde dat die soldaten er wel in geslaagd zouden zijn Arnhem te bereiken. Dat versterkt mijn argument dat als enkele van de in aantal toenemende Amerikaanse eenheden, die minder schade hadden opgelopen in Normandië, ingezet waren om zij aan zij met ons te vechten, wij zeker de Slag om Arnhem zouden hebben gewonnen.

Noot van de redactie

1) Kapitein Thomas Douglas Rose, volgens het grafregister van de Commonwealth War Graves Commission op 25-jarige leeftijd overleden op 26 september 1944, ligt begraven op het Arnhem Oosterbeek War Cemetery, graf 24 B 16. Zijn naam komt (nog) niet voor in de Roll of Honour van de Slag om Arnhem.